

De ce plângi?

Balan Tiberiu

Mi-am întrebat sufletul
"De ce plângi?"
Dar nu el plângea, ci eu.
M-a întrebat un suflet străin
"De ce plângi?"
Și i-am spus
"Nu eu, ci sufletul meu."
Dar mințisem.
Iar în momentul acela
Și eu și sufletul meu plângeam.
Sufletului străin
I-au crescut aripi
Și a zburat.
Iar eu am rămas
Doar cu sufletul meu.

Mi-am întrebat mintea
"Ce nu înțelegi?"
Dar ea înțelegea multe,
Eu nu înțelegeam.
Și-am început să plâng.
M-a întrebat mintea
"De ce plângi?"
Dar nu i-am răspuns
Pentru că știa deja răspunsul.

Și atunci am plecat.
Mi-au crescut aripi
De ceară și plumb.
Am sărit de pe un nor,
N-am zburat,
Am căzut.
Și aripile dispăruseră.
Am văzut un înger,
Venise după mine
Și încerca să mă învețe
Să zbor fără aripi.
Mi-a sărutat sufletul,
Iar eu i-am sărutat buzele.

Îngerul devenise om.
M-a acuzat că-l iubesc
Și am fost vinovat.

Dar eu încă îmi strig iubirea
"Îngere!"

Și ea vine la mine și-mi sărută sufletul,
Iar eu buzele.

Cred că doar i-au căzut aripile,
Și sufletul i-a rămas de înger.